

Göl Kenarındaki Küçük Ev

– Emine Işık · 24 Ekim 2014

Havada insanın tenini okşan ılık tatlı bir rüzgar... Eserek okşuyordu göl kenarındaki kırmızı evin minik pembe panjurlarını az öte de yüzünü güneşe dönmüş beyaz papatyalar neşeyle bir birleriyle paylaşıyordu ılık esen rüzgarı. Masmavi göletin yanın da sevimli bir gelincik gibiydi bu küçük ev, yürümekten tahtaları aşınmış minik bir patikayı andırıyordu gölete uzanan merdivenleri, gölet tüm dinginliğiyle yılan gibi kıvrılıyordu kırmızı gelinciği andıran evin sol tarafından, bu tabloyu tamamlayan iki söğüt ağacı serinlik hediye ediyordu yorgun bedenlere, kendi yorgunluğuna aldirmeden, veranda da boş bir salıncak selamlıyordu çok uzaklardan gelen ılık tatlı rüzgarı, çıkarttığı kulak tırmalayıcı gıcırtilarıyla, evin önünde gölete yıllarca korkuluk olarak görev yapmış tahtalar bir bir bırakıyordu tutunduğu dostlarının kollarını, yağmurlardan ve rüzgarlardan aşınmış, yaz aylarında tahta kurularının içine ev yaptığı korkuluklar.

Tüm sessizliğiyle zaman akıp giderken gökyüzünden gürültülü bir şekilde geçen karga sürüsü selamlıyordu kırmızı gelinciği andıran küçük sevimli evi, ve sessizlik kısa bir süreliğine köşesine çekiliyordu, yemyeşil çimenlere uzanmış güneşin ve tatlı tatlı esen rüzgarın tadını çıkartmakta olan sarı çizgili gri gözlü kedi başını miskince kaldırıp baktı onlara, sonrasında açlığını hatırlayarak tembelliğin tetiklediği miskinlikle yarım kalan öğle uykusuna ön patilerini yalayarak devam etti.

Göletin dinginliğine kendini bırakmış ördekler öğle banyosunu yapmaktaydı, kapı aralığından duyulan insanın ruhunu okşadığı kadar hatıralarına da götürülen bir müziğe eşlik ediyordu rüzgar sonrası da veranda da uyuyan kadının saçlarından usulca geçip pembe panjurlara can verdi, pembe panjurlar kendi aralarında gıcırdayarak selamladı rüzgarı, merdivenlere açılan tahta kapı da usulca açıldı gölete doğru, içeri davet eder gibi rüzgarı.

Verandanın korkuluklarında ikamet eden mor menekşeler usulca gülümsedi güneşe, yapraklarının arasında saklanan minik böceklere aldırış etmeden, güneş tüm cömertliğiyle sıcaklığını hediye etti bu huzura.

Veranda da kitabını kollarına almış, koltukta içi geçmiş kadının yüzüne gülümsedi güneş, söğüt ağacı kıskanmış olacak ki usulca sakladı kadının yüzünü gölgesine, saçlarından geçti rüzgar tüm şefkatiyle okşayarak, tahta merdivenlere dokundu göletin serin suları gıcırdatmadan tüm şeffaflığıyla okşadı güneşin kuruttuğu tahtalarını.

Pembe panjurlardan taşan müziğin sesi ninni gibi huzur veriyordu doğaya orkestrasının parçası olan rüzgarla, merdiven kapısının aralığından evin içine doluyordu sıcak yaz gününün varlığı, sehpa da zamandan kaldığı bilinmeyen meyve suyunun tadını çıkarıyordu bal arısı, az öte de şezlongun üzerinden rüzgarın okşayışına karşı koyamadan sayfaları açılmış kitap sessizce bıraktı kendini tahta

zemine, mutfak masasının üzerinde kalan iki çay bardağı haber veriyordu evdekilerin varlığını, hemen yanında solmaya yüz tutmuş ,suyunun rengi kahverengiye dönmüş dalından ne zaman koparıldığı belli olmayan kırmızı güllerin yaprakları bir bir düşüyordu tahta zemine gitme vaktinin geldiğini haber verircesine, açık pencereden mis gibi yaz havası saklıyordu yemek kokularını açlık hislerine karşı, sadece minik karıncalar uyumuyordu kış hazırlıkları için çalışmaya çoktan başlamışlardı, camdan dışarı çıkıp rengarenk çiçeklerin üzerinde koşmayı diliyordu sarı renkli kelebek, onu dışarı çıkaracak bir yol arıyordu ve kimse ona yol göstermiyordu yarı açık pencere kenarından mutfağı dolan rüzgar haricinde.

Saçları rüzgardan darmadağın olmuş uyuyordu kadın, kitabının yarı açık sayfaları rüzgarda gücü yettiğince dalgalanarak uçmak istercesineydi kadının kollarında, beyaz elbisenin üzerine konan uğur böcekleri renk getiriyordu kadının elbisesine kırmızı benekli desenler gibi, söğüt ağacının kolları saklarken kadının yüzünü güneşin sımsıcak yüzünden, tahta merdivenlerden ağır ağır ayak sesleri geliyordu, ellinde baharın renklerini taşıyan çiçeklerle bir adam yaklaşıyordu...

Kadının verandadaki resim tablosunu andıran halini izliyordu, saçlarını esen rüzgarın hincından kurtarmak için kulaklarının arkasına sıkıştırdı.Bir adım daha attıktan sonra yüzünün gölgesi uyuyan güzelin yüzüne düştü, kadın koltukta kıvrıldı, kitap tam bu anda bağımsızlığını ilan ederek uçmak istedi ama fazla uzağı gidemedi tahta verandanın üzerine akıldı, kadın derinden gelen bu bağımsızlık mücadelesinin sesine kırıpıştırdı gözlerini, varlığının gölgesi yüzüne düşmüş olan yüzü seçmeye çalıştı elini korumalık yaptı gözlerine, güneşin ışığından açamadığı gözlerine... Adamın rüzgardan dalgalanan saçlarını gördü önce, sonra ellerinde güneşin ışığından renkleri seçilemeyen çiçekler dikkatini çekti ve yavaşca doğruldu, karşısında kendisi için divane olan sımsıcak gülümseyen gözlere baktı yarı açık kapalı gözlerle.

Rüzgar saklamaya çalıştı ikisinin de gözlerini kendi saçlarından ve ikisi de gülümseyerek araladı saçlarını, adam bir adım daha atarak kadının dizlerinin dibine diz çöktü, kadın adamın saçlarını aralayarak yüzünü aydınlığı kavuşturdu ne çok seviyordu bu saçları, her gün okşamaktan zevk duyduğu erkeğinin saçlarını, usulca dudaklarını aralayarak sevgisini kondurdu saçlarına deli olduğı adamın yanağına, ve ellerinden kendisi için olan çiçekleri alırken usulca kulağına fısıldadı.

“Seni bekliyordum”